

Arrest

nr. 309 617 van 11 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 10 januari 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster heeft de Salvadoraanse nationaliteit. Zij diende op 31 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij werd op 5 januari 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 25 februari 2021 een beslissing tot de weigering van de vluchtelingenstatus en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 24 september 2021 bij arrest nr. 261 084.

Verzoeksters meerderjarige zonen, F.E. en C.G., dienden respectievelijk op 18 december 2019 en 31 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal nam op 1 maart 2021 voor elk van de zonen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissingen werden door de Raad bevestigd bij arrest nr. 261 082 van 24 september 2021 (ten aanzien van F.E.) en nr. 261 083 van 24 september 2021 (ten aanzien van C.G.).

Verzoeksters minderjarige zoon, O.G., diende op 12 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in, wettelijk vertegenwoordigd door verzoekster. O.G. werd op 24 augustus 2022 gehoord op het CGVS. Op 28 september 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. De Raad verwierp het beroep hiertegen bij arrest nr. 285 667 van 2 maart 2023.

1.2. Verzoekster dient op 29 juni 2023 een huidig tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 24 oktober 2023 een beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek'. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 29 januari 2020 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de kolonie Zacamil, in de gemeente Mejicanos nabij de hoofdstad San Salvador. Hier woonde u in een appartement met uw drie zoons F.E. (...), C.G. (...), en O.G. (...). Van 26 november 2019 tot jullie vertrek uit El Salvador woonden jullie bij uw ex-schoonmoeder in de gemeente Jiquilisco, in het departement Usulután. In El Salvador werkte u 's nachts in een callcenter. Op 17 november 2019 werd uw zoon F. aan een bushalte benaderd door een lid van de bende 18 die hem bij de arm vastnam en vroeg naar zijn identiteitskaart. Het bendelid maakte een foto van het adres op de identiteitskaart en vroeg zijn gsm-nummer, dat het bendelid meteen belde. Daarop toonde hij F. een foto van een man die bij u in de buurt woonde. F. kreeg drie dagen de tijd om het adres van deze persoon te achterhalen. In de namiddag van 20 november 2019 werd F. opgebeld door het bendelid, die hem naar het adres vroeg. F. zei dat hij de man niet kende en dus geen informatie kon geven, waarop het bendelid hem uitschold en het gesprek verbrak. Op 22 november 2019 was F. onderweg naar een supermarkt in de buurt van uw appartement toen hij werd aangesproken door hetzelfde bendelid dat opnieuw vroeg naar de informatie. F. zei wederom dat hij deze niet had, waarop het bendelid hem een kniestoot in de buik gaf. F. ging daarop naar huis, waar hij u en uw zoon C. inlichtte over wat er hem was overkomen sinds 17 november 2019. Hij vertelde u dat er geen getuigen aanwezig waren bij het incident van die dag. Sindsdien overwoog u om het land te verlaten. Toen u op 24 november 2019 rond half elf in de avond naar uw werk ging kwam u de man tegen waarover F. informatie moest verzamelen. U vertelde de man alles wat er was gebeurd. Op 25 november 2019 was u thuis omdat u verlof had, toen rond tien uur in de avond drie bendeleden naar uw appartement kwamen, waar zij gedurende twee of drie minuten dingen riepen en een raam kapot maakten. U denkt dat ze probeerden om u hiermee schrik aan te jagen. Uw zoon C. wist één of meerdere foto's van de mannen te maken met zijn gsm-toestel. Toen de politie tussen de 30 en de 60 minuten later aankwam zeiden de agenten dat er geen klacht kon neergelegd worden omdat jullie de namen van de daders niet hadden. C. is tijdens jullie verhuis naar Jiquilisco zijn gsm vergeten in het appartement in de kolonie Zacamin, waardoor de foto's van de bendeleden verloren zijn gegaan. De dag na dit voorval vond u bij het opruimen van het gebroken glas een briefje waarop stond "je gaat sterven omdat je een klikspaan bent." Dit briefje heeft u in de vuilbak gegooid. Die dag verhuisden jullie naar de woning van uw voormalige schoonmoeder in Jiquilisco. Op dat moment waren uw drie zoons reeds in het bezit van hun paspoort, daar zij van plan waren om met uw ex-partner op vakantie te gaan naar Guatemala ter gelegenheid van een verjaardag. Hoewel uw zoon C. aanvankelijk geen interesse had in de reis, is ook hij zijn paspoort gaan afhalen. De reis is echter nooit doorgedaan. Op 28 november 2019 ging u uw paspoort afhalen bij de instanties, en op 29 november 2019 bent u de vliegtuigtickets voor u en uw zoons gaan boeken in een reisbureau. Op 24 januari 2020 reisde u via Spanje naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 29 januari 2020. In maart 2020 kwam uw ex-partner terecht in een confrontatie met een aantal leden van de bende 18, die hem naar informatie over jullie vroegen en waarbij hij werd geslagen met een fles. Na dit gebeuren heeft uw ex-partner dit incident besproken met uw zonen C. en F. . Bij terugkeer naar El Salvador vreesde u dat u en uw kinderen slachtoffer zouden worden van de bende 18. U legde de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 28 november 2019, een identiteitskaart op uw naam, een paspoort op naam van uw zoon O.G. dd. 23 mei 2019, een rijbewijs op uw naam, twee bundels krantenartikelen, een schermafbeelding van een artikel, een kopie van een foto van een man, en een tekening van een plattegrond.

Op 25 februari 2021 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijk en ongegrond karakter van uw asielmotieven. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In haar arrest van 24 september 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te verlaten diende u op 29 juni 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U haalt aan niet terug te kunnen naar El Salvador omdat het gevaar er nog steeds is, en verwijst in dit verband naar de noodtoestand en het uitzonderingsregime in El Salvador. U stelt in dit verband dat u en uw zoon C. een tatoeage hebben en hierdoor het risico lopen te worden aangehouden. U haalt ook aan dat er veel vrouwenmoorden zijn. U stelt tevens te vreezen voor uw ex-partner. U was immers slachtoffer van partnergeweld en diende klacht in tegen hem. U bekwam een contactverbod maar hij leefde dit echter niet

na. U vreest dat hij zich zal wreken op u en uw kinderen. U vreest tevens dat uw zoon G. in geval van terugkeer naar El Salvador gerekruteerd zal worden door bendes.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u kopieën van volgende documenten neer: een klacht wegens huiselijk geweld tegen uw ex-partner, een beslissing van het eerste vredegerecht van Mejicanos dd. 6/2/2017 waarin ten voordele van u en uw familie voorlopige beschermingsmaatregelen worden bevolen, een vraag tot het uitvoeren van een psychologisch onderzoek in het kader van een hoorzitting inzake huiselijk geweld dd. 8/2/2017, een doorverwijzing voor psychologisch en juridisch advies dd. 20 februari 2017, artikels betreffende de noodtoestand en het uitzonderingsregime alsook artikels betreffende vrouwenmoorden in El Salvador.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet ontvankelijk.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In zoverre u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet dient benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijk en ongegrond karakter van uw asielmotieven. Deze beoordeling en beslissing werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Echter, in onderhavige geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt die geen verband houden met uw vorige verzoek, namelijk dat er in El Salvador een noodtoestand werd uitgeroepen en er uitzonderingsregime is en dat mensen met tatoeages worden opgepakt, en u en uw zoon zelf ook een tatoeage heeft op (verklaring volgend verzoek, vraag 17), moet vooreerst worden opgemerkt dat er geen sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan een (verhoogd) risico loopt om slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie in het kader van de noodtoestand.

Uit de COI Focus Salvador. Salvador. Profil des personnes arrêtées dans le contexte de l'état d'urgence van 31 maart 2023 blijkt dat de noodtoestand werd uitgeroepen op 27 maart 2022. In deze context werden reeds tienduizenden personen gearresteerd en maken de Salvadoraanse autoriteiten zich schuldig aan het schenden van mensenrechten waaronder arrestaties van onschuldige personen. Slachtoffers van een (willekeurige) arrestatie waren voornamelijk jonge mannen afkomstig uit arme wijken, onder andere wijken onder controle van een bende; personen met tatoeages; personen die door derden beschuldigd werden van banden met een bende; die familie zijn van iemand die tot een bende behoort; of die een strafblad hebben.

In uw verklaringen wijst u er louter op dat u en uw zoon C. een tatoeage hebben (verklaring volgend verzoek CG 20/12378Z, vraag 17). Er dient echter vastgesteld te worden dat jullie beiden in kader van jullie eerste verzoek nooit melding maakten van problemen met de autoriteiten. Integendeel, u deed beroep op hen (cfr. infra). Bovendien verklaarde u alsook uw zoon C. niet actief te zijn in een bende en geen familieleden te hebben die actief zijn in een bende (notities persoonlijk onderhoud CGVS 20/12378, p. 8. en notities persoonlijk onderhoud C. CG 20/12379 p. 8). Verder blijkt dat u studeerde en werkte in El Salvador, uw kinderen schoolliepen/ studeerden, u de bewoners van de buurt waar u met uw drie kinderen in Zacamin

woonde omschreef als behorende tot de middenklasse en zowel uw moeder als uw ex -schoonmoeder waar u samen met uw drie kinderen hebt verbleven eigenaar waren van een eigen woonst, waaruit kan worden afgeleid dat jullie geen slechte socioeconomische status hadden (notities persoonlijk onderhoud CGVS 20/12378, p. 4, 5 en 7).

Derhalve blijkt noch uit uw verklaringen, noch uit de beschikbare informatie, dat u afdoende concrete en individuele elementen hebt aangereikt om aan te tonen dat er in het kader van de noodtoestand in El Salvador in uw hoofde een vrees voor vervolging kan worden vastgesteld of dat er voor u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Wat betreft uw verwijzing naar de vele moorden op vrouwen dient opgeworpen dat het louter verwijzen naar een profiel of de algemene situatie in een land van herkomst niet voldoende is om een nood aan internationale vervolging aannemelijk te maken. Een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. U blijft hier in gebreke.

De artikels die u neerlegt over de noodsituatie en het uitzonderingsregime alsook de artikels over vrouwenmoorden in El Salvador zeggen niets over uw persoonlijke situatie.

Wat betreft uw vrees voor wraak van uw ex-partner moet verder worden gesteld dat deze niet overtuigt. De feiten van huiselijk geweld zouden gebeurd zijn vóór uw vertrek uit El Salvador. U maakte hiervan echter het minste gewag in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming houdt per definitie in dat een verzoeker potentieel gevoelige informatie moet delen met de behandelende instanties van het verzoek. Deze instanties garanderen de vertrouwelijkheid van de hen meegedeelde informatie. Het is de plicht van een verzoeker om internationale bescherming om zijn volledige medewerking te verlenen aan het onderzoek en alle relevante feiten in dat verband mee te delen. Elementen of gebeurtenissen die reeds plaatsvonden voor het indienen van het eerste verzoek, en waarvan de verzoeker op de hoogte was, kunnen strikt genomen niet worden beschouwd als nieuwe elementen daar zij hadden moeten worden aangebracht in het eerste verzoek. Nu deze elementen in het eerste verzoek niet werden aangehaald, zelfs niet in beroep bij de RvV moet worden vermoed dat het hier gaat om elementen die slechts werd aangehaald in de hoop opnieuw toegang tot de procedure ten gronde te krijgen. Dit is des te meer zo daar u geen bevredigende uitleg geeft voor het niet vermelden van de “nieuwe” elementen in uw vorige verzoek. De bewering dat u dit niet vermeldde omdat u destijds gekomen bent omwille van de problemen van uw zonen met bende 18 (verklaring volgend verzoek CG 20/12378Z, vraag 17) overtuigt niet; deze problemen werden immers niet geloofwaardig bevonden. Waar u verwijst naar het gegeven dat u in het verleden het slachtoffer was van huiselijk geweld, dient opgemerkt dat dit op zich niet betwist wordt. U hebt echter geen concrete feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u als gevolg van deze problematiek actueel nog een vrees voor vervolging dient te koesteren en/of nog een reëel risico op ernstige schade loopt. Zo haalde u zoals reeds vermeld in het kader van uw eerste verzoek geen enkele vrees t.a.v. uw ex-partner aan. Nochtans kwam de vader van uw kinderen wel degelijk ter sprake in het kader van dat verzoek. Zo verklaarde u onder meer dat u niets wist waar hij precies verbleef, dat hij Zacamin regelmatig bezocht en ook dat hij contacten had met uw zonen. U verklaarde eveneens dat uw zonen van plan waren om met uw ex-partner op vakantie te gaan naar Guatemala ter gelegenheid van een verjaardag. U beweerde zelf niet veel contact met hem te hebben (notities persoonlijk onderhoud CG 20/12378 p. 12). Van enige vrees of risico om (opnieuw) slachtoffer te worden van geweld door uw ex-partner of van enige wraakgevoelens van hem ten aanzien van u en uw kinderen maakte u niet het minste gewag. Betreffende uw problemen met uw ex-echtgenoot kan overigens worden aangestipt dat u zoals blijkt uit de door u neergelegde stukken en afgelegde verklaring beroep kon doen op de bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten (verklaring volgend verzoek CG 20/12378Z, vraag 17). Zoals blijkt uit de door u neerlegde stukken, waarvan de bewijswaarde overigens zeer beperkt is gezien het kopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, legde u inderdaad een klacht neer tegen hem wegens huiselijk geweld en werden vervolgens door de vrederechter beschermingsmaatregelen ten gunste van u en uw familie opgelegd. Uw bewering dat uw ex-partner dit verbod toen niet naleefde (verklaring volgend verzoek CG 20/12378Z, vraag 17) staaft u niet en doet hoe dan ook niets af aan de vaststelling dat u niet aantoonbaar actueel nog een vrees ten aanzien van uw ex-partner te hebben. Wat betreft uw vrees voor rekrutering van uw zoon O.G. dient tenslotte te worden opgemerkt dat het verzoek om internationale bescherming ingediend door uw zoon in eigen naam (...), dat onder meer gebaseerd was op voornoemde vrees, niet ontvankelijk werd verklaard door het CGVS op 28 september 2022. Deze beslissing werd bij arrest van 2 maart 2023 door de RvV bevestigd. U brengt geen nieuwe elementen aan betreffende deze vrees.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgpa.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. *Situation Sécuritaire* van 4 juli 2022, UNHCR *guidelines* van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. *Situation Sécuritaire* van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de "UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend

conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden gevisieerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van “het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.

Volgens verzoekster is de bestreden beslissing onjuist en onvolledig gemotiveerd. Zij meent dat het niet de taak is van het CGVS om de bewijswaarde van alle stukken te ontkrachten. Er geldt een gedeelde bewijslast. Zij verwijst hiervoor naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn alsook de richtlijnen van UNHCR en stelt dat het CGVS de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan. Het is wegens deze negatieve interpretaties dat er geen geloof wordt gehecht aan haar asielaanvraag terwijl een

correcte appreciatie van haar verklaringen en de bewijselementen zou leiden tot een andere beslissing. Vervolgens overloopt en weerlegt zij de aangehaalde argumenten

Verzoekster verwijst naar haar profiel en stelt dat zij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus als moeder van jonge Salvadoranen die een ernstig risico lopen gedwongen te worden gerekruteerd door de bende 18. Verzoekster meent dat de verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent, en zij verklaart dat zij en haar kinderen reeds werden bedreigd. Verzoekster voegt hieraan toe dat haar meerderjarige zoon, C., ondertussen in België is gecolloqueerd ingevolge zijn penibele mentale toestand (stuk 3). Verzoeksters zoon C. diende hiervoor op 9 november 2023 voor de vrederechter te verschijnen.

Verzoekster besluit dat de bestreden beslissing onjuist en onvolledig is gemotiveerd. Volgens haar kan de verwerende partij niet aan *“cherry picking”* doen door aan de hand van enkele elementen te trachten haar geloofwaardigheid te ondermijnen. Zij meent ook dat het persoonlijk onderhoud op geen enkel punt diepgaand is en dat er moest worden doorgevraagd, zodat zij eventuele onduidelijkheden kon uitklaren.

Vervolgens betoogt verzoekster dat de informatie waarop de verwerende partij zich inzake de humanitaire situatie baseert, volledig achterhaald is. In dit verband citeert zij uit *“Country Police and Information Note”* van januari 2021.

Tot slot wordt nog gesteld: “Hierbij dient rekening te worden gehouden met de reële persoon van verzoekster: een nog minderjarige persoon.” alsook het feit dat verzoekster herhaaldelijk heeft verklaard bang te zijn om terug te keren naar El Salvador.

Verzoekster vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster het dossier te vernietigen en opnieuw over te maken aan het CGVS voor *“een correct juridisch onderzoek”*.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift volgend stavingstuk toe met betrekking tot haar zoon C: een uitnodiging voor een zitting van het vredegerecht van 9 november 2023, samen met een verzoekschrift ter observatie in een psychiatrische instelling van C. van 2 november 2023 (stuk 3).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.3. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij

voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, maar ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

4.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Waar verzoekster overigens stelt dat de verwerende partij niet aan ‘cherry-picking’ kan doen en aan de hand van enkele elementen haar geloofwaardigheid tracht te ondermijnen, wijst de Raad erop dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de verwerende partij hebben doen besluiten om het tweede beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

4.5. Verzoekster gaat er aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatie-richtlijn geen synoniem is voor “gedeelde bewijslast”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De verwerende partij moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin haar taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de verwerende partij rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de ontvankelijkheid en gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van het relaas op coherente wijze toe te lichten, quod non in casu.

Zo verzoekster meent dat zij recht heeft op het voordeel van de twijfel en in dit verband verwijst naar UNHCR “*Note on Burden and Standard of Proof*”, benadrukt de Raad dat het voordeel van de twijfel niet onvoorwaardelijk kan worden verleend maar slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de verzoeker om internationale bescherming als waarachtig overkomt, quod non in casu.

Wat betreft de verwijzing naar artikel 27 van het KB CGVS van 11 juli 2003 volstaat het op te merken dat deze bepaling werd opgeheven.

4.6. Waar verzoekster betoogt dat het persoonlijk onderhoud op geen enkel punt diepgaand is en verwerende partij diende door te vragen om eventuele onduidelijkheden uit te klaren, wordt gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het

bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit haar verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoekster aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij de nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ in het kader van haar huidig verzoek werd verzoekster verduidelijkt dat het CGVS op grond van haar verklaringen aldaar zou nagaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om haar vooraf nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd er hierbij uitdrukkelijk op gewezen dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Zij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de DVZ. Verzoekster toont verder niet in concreto aan dat zij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens haar de kans dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die zij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van haar eerste beschermingsverzoek haalde verzoekster aan dat zij vreesde dat zij en haar kinderen het slachtoffer zouden worden van de bende 18. Verzoekster verklaarde dat haar zoon, F.E., werd benaderd door deze bende met de vraag om informatie over een bepaalde persoon te verzamelen. Toen haar zoon hierin niet slaagde, werd hij bedreigd.

De commissaris-generaal nam op 25 februari 2021 een beslissing tot de weigering van de vluchtelingenstatus en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigerings-beslissing werd door de Raad bevestigd op 24 september 2021 bij arrest nr. 261 084. In voormeld arrest stelde de Raad vast dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar zoon, F.E., dat zij geen eigen motieven inroept en dat zij in haar verzoekschrift integraal verwees naar het middel van haar zoon F.E. in zijn beroep. De Raad hernam dan ook naar hetgeen hij reeds bij arrest van 24 september 2021 met nr. 261 082 met betrekking tot haar zoon F.E. had geoordeeld, met name dat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van het gezin met de bende 18, dat (ii) verzoeksters zoon niet aannemelijk maakte dat hij viel onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteiten en de regels van een criminele bende, laat staan dat hij om deze redenen een concreet risico loopt, dat (iii) niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoeksters zoon, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensionwaardige situatie zou terechtkomen, dat (iv) verzoeksters zoon nalaat om concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst en dat (v) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster geen informatie aanbrengt waaruit het tegendeel zou blijken.

Op 29 juni 2023 dient verzoekster een volgend, tweede verzoek om internationale bescherming in. Zij haalt aan niet terug te kunnen naar El Salvador omdat het gevaar er nog steeds is, en verwijst in dit verband naar de noodtoestand en het uitzonderingsregime in El Salvador. Zij stelt in dit verband dat zij en haar zoon C. een tatoeage hebben en hierdoor het risico lopen te worden aangehouden. Verzoekster haalt ook aan dat er veel vrouwenmoorden zijn. Zij stelt tevens te vrezen voor haar ex-partner. Zij was immers slachtoffer van partnergeweld en diende klacht in tegen hem. Zij verkreeg een contactverbod maar hij leefde dit echter niet na. Zij vreest dat hij zich zal wreken op haar en haar kinderen. Verzoekster vreest tevens dat haar minderjarige zoon O.G. in geval van terugkeer naar El Salvador gerekruteerd zal worden door bendes.

Ter ondersteuning van haar huidig verzoek legt verzoekster volgende documenten neer: een klacht wegens huiselijk geweld tegen haar ex-partner, een beslissing van het eerste vredegerecht van Mejicanos van 6 februari 2017 waarin ten voordele van verzoekster en haar familie voorlopige beschermings-maatregelen worden bevolen, een vraag tot het uitvoeren van een psychologisch onderzoek in het kader van een hoorzitting inzake huiselijk geweld van 8 februari 2017, een doorverwijzing voor psychologisch en juridisch

advies van 20 februari 2017, artikels betreffende de noodtoestand en het uitzonderingsregime alsook artikels betreffende vrouwenmoorden in El Salvador.

5.2. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

In de mate dat verzoekster de verwijzing in de bestreden beslissing naar eerder genomen beslissingen aanklaagt, wordt erop gewezen dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de verwerende partij niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de nieuwe stukken en verklaringen die verzoekster aanbracht in het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft onderzocht en beoordeeld.

Hij heeft aldus wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoekster bijgebrachte nieuwe elementen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoekster vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.3. Vooreerst stelt de verwerende partij terdege vast dat verzoeksters tweede beschermingsverzoek steunt op dezelfde motieven als deze die zij reeds aanhaalde in het kader van haar eerste beschermingsverzoek, namelijk de beweerde problemen met de bende 18. Bij arrest nr. 261 084 van 24 september 2021 oordeelde de Raad dat de voorgehouden problemen met de bende 18 in El Salvador niet geloofwaardig zijn.

De verwerende partij oordeelt terecht dat verzoekster, door louter opnieuw te verwijzen naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, er niet in slaagt deze eerdere beoordeling om te buigen. Het wordt beaamd dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen die reeds in het kader van eerdere beschermingsverzoeken werden onderzocht en ongeloofwaardig werden bevonden, geen nieuw licht kan werpen op de eerder gedane beoordeling.

In deze wordt in herinnering gebracht dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidig verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

Het betoog van verzoekster in het verzoekschrift dat zij de moeder is van twee jonge Salvadoranen die een ernstig risico lopen gedwongen te worden gerekruteerd door de bende 18 en dat zij en haar zonen in het verleden reeds werden bedreigd in El Salvador, wijzigt hier niets aan en kan het voorgaande niet weerleggen of ontkrachten. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen met de bende 18 in El Salvador.

Er wordt hierbij nog verwezen naar de arresten inzake haar twee meerderjarige zonen F.E. en C.G., met name nrs. 261 082 en 261 083 van 24 september 2021, waarbij in beide arresten werd vastgesteld: *“Nu aan zijn voorgehouden problemen met Barrio 18 geen geloof kan worden gehecht, maakt hij niet aannemelijk dat*

hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat hij om deze reden een concreet risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich daarom niet langer op. Verzoeker brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Verzoeker is weliswaar een jongeman afkomstig uit de kolonie Zacamil in de gemeente Mejicanos die onder controle staat van Barrio 18, maar dit is niet voldoende om een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Verzoeker maakt immers, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer door Barrio 18 zal worden vervolgd of geïnterviewd. Zo blijken uit zijn relaas geen geloofwaardige elementen waaruit kan blijken dat verzoeker werd benaderd door bendes in het kader van een samenwerking of rekrutering; evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen, zoals ervaringen van vrienden of familie in dit kader." (eigen onderlijning).

In de bestreden beslissing wordt tevens opgemerkt dat het beschermingsverzoek van haar minderjarige zoon O.G., waarin hij onder meer een vrees voor gedwongen rekrutering aanhaalde, niet-ontvankelijk werd verklaard door de verwerende partij op 28 september 2022. Deze beslissing werd bij arrest van 2 maart 2023 door de Raad bevestigd, waarbij werd geoordeeld:

"2.3.7.2. Voorts stelt verzoeker dat hij een jonge Salvadoraan is die een ernstig risico loopt gedwongen gerekruteerd te worden door de bende 18. Verzoeker stelt dat hij reeds werd bedreigd en niet begrijpt hoe verweerder kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor zijn leven bij een terugkeer naar El Salvador. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat kinderen, in het bijzonder zij die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren, nood kunnen hebben aan internationale bescherming, doch dat dit afhankelijk is van hun individuele omstandigheden (COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 4 juli 2022, p. 19; UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from El Salvador", p. 35-36). Er kan uit de neergelegde en beschikbare landeninformatie in dit kader niet worden afgeleid dat het louter terugkeren naar en aanwezig zijn in El Salvador zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees of een reëel risico om slachtoffer te worden van dergelijke praktijken. Het aanhalen van algemene informatie volstaat in casu dus niet; verzoekers vrees voor rekrutering moet in concreto aannemelijk worden gemaakt. Verzoeker dient op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken die relevant kunnen zijn om een risico op rekrutering aannemelijk te maken. In het kader van het beschermingsverzoek van verzoeker heeft hij geen gewag gemaakt van enige concrete problemen met bendeleden. Verzoeker gaf immers tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat hij, zijn nichten en neven nooit door bendeleden werden aangesproken om samen te werken met hen (CGVS, p. 7-8). Bovendien gaf verzoekers moeder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat er geen concrete signalen zijn dat hij zou worden gerekruteerd (CGVS, p. 10). De Raad kan na lezing van het rechtsplegingsdossier verder geen omstandigheden in hoofde van verzoeker vaststellen waaruit blijkt dat hij in het vizier zou komen van bendes voor rekrutering. Er blijkt bijvoorbeeld niet dat verzoeker en zijn gezin zich in een precare socio-economische situatie bevonden. Zo blijkt uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS van verzoeker dat hij naar school ging in El Salvador (CGVS, p. 5) en dat zijn moeder in een callcenter werkte (ibid.). Verzoeker maakt, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer door de bende 18 of door een andere bende zal worden vervolgd of geïnterviewd. Zijn relaas bevat aldus geen geloofwaardige of overtuigende elementen waaruit kan blijken dat hij werd of zou kunnen worden benaderd door bendes in het kader van een rekrutering."

Verzoekster brengt, met het louter herhalen van een vrees voor gedwongen rekrutering van haar minderjarige zoon, geen nieuwe elementen aan die een nieuw licht kunnen werpen op hetgeen reeds werd geoordeeld in voormeld arrest dat inmiddels gezag van gewijsde heeft.

5.4. De overige elementen die zij heeft voorgelegd in het kader van haar tweede beschermingsverzoek en die geen verband houden met haar vorige verzoek, betreffen de noodtoestand en het uitzonderings-regime in El Salvador en de vrees voor willekeurige arrestaties daar mensen met tatoeages worden opgepakt, en verzoekster en haar meerderjarige zoon C. zelf ook een tatoeages hebben (verklaring volgend verzoek, vraag 17).

Uit de geraadpleegde landeninformatie besluit de verwerende partij dat het profiel van slachtoffers van een willekeurige arrestatie gewoonlijk zowel mannelijk en jong als arm en afkomstig uit een wijk met bendeaanwezigheid is, en dit eventueel in combinatie met specifieke uiterlijke kenmerken, zoals terdege wordt gemotiveerd: "(...) moet vooreerst worden opgemerkt dat er geen sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan een (verhoogd) risico loopt om slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie in het kader van de noodtoestand.

Uit de COI Focus Salvador. Profil des personnes arrêtées dans le contexte de l'état d'urgence van 31 maart 2023 blijkt dat de noodtoestand werd uitgeroepen op 27 maart 2022. In deze context werden reeds tienduizenden personen gearresteerd en maken de Salvadoraanse autoriteiten zich schuldig aan het schenden van mensenrechten waaronder arrestaties van onschuldige personen. Slachtoffers van een (willekeurige) arrestatie waren voornamelijk jonge mannen afkomstig uit arme wijken, onder andere wijken

onder controle van een bende; personen met tatoeages; personen die door derden beschuldigd werden van banden met een bende; die familie zijn van iemand die tot een bende behoort; of die een strafblad hebben.”

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie, met name de “Country Police and Information Note” van 2021, is verouderd en ligt verder in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie is in casu niet voldoende om aan te tonen dat verzoekster of haar zonen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke.

De verwerende partij stelt immers op goede gronden vast: *“In uw verklaringen wijst u er louter op dat u en uw zoon C. een tatoeage hebben (verklaring volgend verzoek CG 20/12378Z, vraag 17). Er dient echter vastgesteld te worden dat jullie beiden in kader van jullie eerste verzoek nooit melding maakten van problemen met de autoriteiten. Integendeel, u deed beroep op hen (cfr. infra). Bovendien verklaarde u alsook uw zoon C. niet actief te zijn in een bende en geen familieleden te hebben die actief zijn in een bende (notities persoonlijk onderhoud CGVS 20/12378, p. 8. en notities persoonlijk onderhoud C. CG 20/12379 p. 8). Verder blijkt dat u studeerde en werkte in El Salvador, uw kinderen schoolliepen/studeerden, u de bewoners van de buurt waar u met uw drie kinderen in Zacamin woonde omschreef als behorende tot de middenklasse en zowel uw moeder als uw ex -schoonmoeder waar u samen met uw drie kinderen hebt verbleven eigenaar waren van een eigen woonst, waaruit kan worden afgeleid dat jullie geen slechte socio-economische status hadden (notities persoonlijk onderhoud CGVS 20/12378, p. 4, 5 en 7).”*

Verzoekster gaat in wezen in het verzoekschrift niet in op de vaststellingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier, minstens slaagt zij er niet in concrete en valabele argumenten aan te reiken die hier een ander licht werpen. Het komt aan verzoekster toe het tegendeel in concreto aan te tonen en om op concrete en overtuigende wijze een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, waartoe zij echter in gebreke blijft. Gelet op het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden, is het loutere gegeven dat zij en haar meerderjarige zoon C. tatoeages hebben niet voldoende om met redelijke waarschijnlijkheid aan te nemen dat verzoekster bij terugkeer slachtoffer zou worden van een willekeurige arrestatie. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht besloten: *“Derhalve blijkt noch uit uw verklaringen, noch uit de beschikbare informatie, dat u afdoende concrete en individuele elementen hebt aangereikt om aan te tonen dat er in het kader van de noodtoestand in El Salvador in uw hoofde een vrees voor vervolging kan worden vastgesteld of dat er voor u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.”*

Waar verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt dat haar meerderjarige zoon, C.G., ondertussen is gecolloqueerd ingevolge zijn penibele mentale toestand, wijst de Raad er op dat dit geen uitstaans heeft met verzoeksters vrees voor vervolging of die van haar minderjarige zoon O.G., minstens maakt verzoekster dit niet concreet. Daarenboven verbindt verzoekster deze problematiek niet met de concrete motieven in de bestreden beslissing. Het staat haar meerderjarige zoon vrij om zijn mentale problematiek aan te halen in het kader van een eigen beschermingsverzoek.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens op omstandige wijze gemotiveerd verzoeksters verwijzing naar vrouwenmoorden in El Salvador en haar vrees voor wraak vanwege haar ex-partner. Zo stelt de verwerende partij het volgende: *“Wat betreft uw verwijzing naar de vele moorden op vrouwen dient opgeworpen dat het louter verwijzen naar een profiel of de algemene situatie in een land van herkomst niet voldoende is om een nood aan internationale vervolging aannemelijk te maken. Een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. U blijft hier in gebreke. De artikels die u neerlegt over de noodsituatie en het uitzonderingsregime alsook de artikels over vrouwenmoorden in El Salvador zeggen niets over uw persoonlijke situatie.*

Wat betreft uw vrees voor wraak van uw ex-partner moet verder worden gesteld dat deze niet overtuigt. De feiten van huiselijk geweld zouden gebeurd zijn vóór uw vertrek uit El Salvador. U maakte hiervan echter het minste gewag in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming houdt per definitie in dat een verzoeker potentieel gevoelige informatie moet delen met de behandelende instanties van het verzoek. Deze instanties garanderen de vertrouwelijkheid van de hen meegedeelde informatie. Het is de plicht van een verzoeker om internationale bescherming om zijn volledige medewerking te verlenen aan het onderzoek en alle relevante feiten in dat verband mee te delen. Elementen of gebeurtenissen die reeds plaatsvonden voor het indienen van het eerste verzoek, en waarvan de verzoeker op de hoogte was, kunnen strikt genomen niet worden beschouwd als nieuwe elementen daar zij hadden moeten worden aangebracht in het eerste verzoek. Nu deze elementen in het eerste verzoek niet werden aangehaald, zelfs niet in beroep bij de RvV moet worden vermoed dat het hier gaat om elementen die slechts werd aangehaald in de hoop opnieuw toegang tot de procedure ten gronde te krijgen. Dit is des te meer zo daar u geen bevredigende uitleg geeft voor het niet vermelden van de “nieuwe”

elementen in uw vorige verzoek. De bewering dat u dit niet vermeldde omdat u destijds gekomen bent omwille van de problemen van uw zonen met bende 18 (verklaring volgend verzoek CG 20/12378Z, vraag 17) overtuigt niet; deze problemen werden immers niet geloofwaardig bevonden. Waar u verwijst naar het gegeven dat u in het verleden het slachtoffer was van huiselijk geweld, dient opgemerkt dat dit op zich niet betwist wordt. U hebt echter geen concrete feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u als gevolg van deze problematiek actueel nog een vrees voor vervolging dient te koesteren en/of nog een reëel risico op ernstige schade loopt. Zo haalde u zoals reeds vermeld in het kader van uw eerste verzoek geen enkele vrees t.a.v. uw ex-partner aan. Nochtans kwam de vader van uw kinderen wel degelijk ter sprake in het kader van dat verzoek. Zo verklaarde u onder meer dat u niets wist waar hij precies verbleef, dat hij Zacamin regelmatig bezocht en ook dat hij contacten had met uw zonen. U verklaarde eveneens dat uw zonen van plan waren om met uw ex-partner op vakantie te gaan naar Guatemala ter gelegenheid van een verjaardag. U beweerde zelf niet veel contact met hem te hebben (notities persoonlijk onderhoud CG 20/12378 p. 12). Van enige vrees of risico om (opnieuw) slachtoffer te worden van geweld door uw ex-partner of van enige wraakgevoelens van hem ten aanzien van u en uw kinderen maakte u niet het minste gewag. Betreffende uw problemen met uw ex-echtgenoot kan overigens worden aangestipt dat u zoals blijkt uit de door u neergelegde stukken en afgelegde verklaring beroep kon doen op de bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten (verklaring volgend verzoek CG 20/12378Z, vraag 17). Zoals blijkt uit de door u neerlegde stukken, waarvan de bewijswaarde overigens zeer beperkt is gezien het kopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, legde u inderdaad een klacht neer tegen hem wegens huiselijk geweld en werden vervolgens door de vrederechter beschermingsmaatregelen ten gunste van u en uw familie opgelegd. Uw bewering dat uw ex-partner dit verbod toen niet naleefde (verklaring volgend verzoek CG 20/12378Z, vraag 17) staaft u niet en doet hoe dan ook niets af aan de vaststelling dat u niet aantoonbaar actueel nog een vrees ten aanzien van uw ex-partner te hebben.” In het verzoekschrift wordt geen enkele poging ondernomen om de uitgebreide motieven in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters relaas en de redenen waarom zij haar land van herkomst zou hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat in deze niet geval is daar verzoekster geheel niet ingaat op deze bevindingen en hierover het stilzwijgen bewaart.

5.5. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift wat betreft de algemene socio-economische en veiligheidssituatie in El Salvador tot het citeren van algemene landeninformatie uit de “Country Policy and Information Note” van 2021. De Raad benadrukt dat, zoals eerder in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming bij arrest nr. 261 084 van 24 september 2021 werd opgemerkt, verzoekster in concreto dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoekster blijft hiertoe echter op voormelde wijze, door louter slechts naar algemene landeninformatie te verwijzen zonder deze op haar persoonlijke situatie te betrekken en aannemelijk te maken, in gebreke.

Wat de socio-economische en humanitaire situatie in El Salvador betreft, werd in het arrest nr. 261 084 van 24 september 2021 reeds geoordeeld dat niet blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in El Salvador wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekster betoogt dat het rapport waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen achterhaald is en stelt dat de (humanitaire) situatie in het land anno 2022 helemaal is ontspoord, wijst de Raad erop dat uit de geciteerde landeninformatie niet kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of dat deze de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt. Verzoekster maakt zulks ook niet concreet in haar verzoekschrift. Met een loutere algemene verwijzing naar de socio-economische en humanitaire situatie in El Salvador brengt verzoekster verder geen afdoende concrete op haar persoon betrokken nieuwe feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op eerder gedane evaluatie van haar situatie of die van haar kinderen en hun levensomstandigheden in het land.

5.6. In zoverre verzoekster een vrees koestert wegens haar verblijf in het buitenland, verwijst de Raad naar volgende terechte motieven, die door verzoekster ongemoeid worden gelaten, en gehandhaafd blijven:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ,

C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021* (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. *Situation Sécuritaire van 4 juli 2022*, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

5.7. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de actuele objectieve landeninformatie die in de bestreden beslissing wordt aangereikt, door de Raad overgenomen. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikelen 48/5 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet waarbij verzoekster tevens nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze deze wetsartikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden.

Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht

in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon zij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, bijgevolg evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES